

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Fra Kjøbenhavn til Helsingør : en Veileder paa
den Nordsjællandske Jernbane.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Forlagsbureauet, 1864

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8] s., [21] træsnit.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

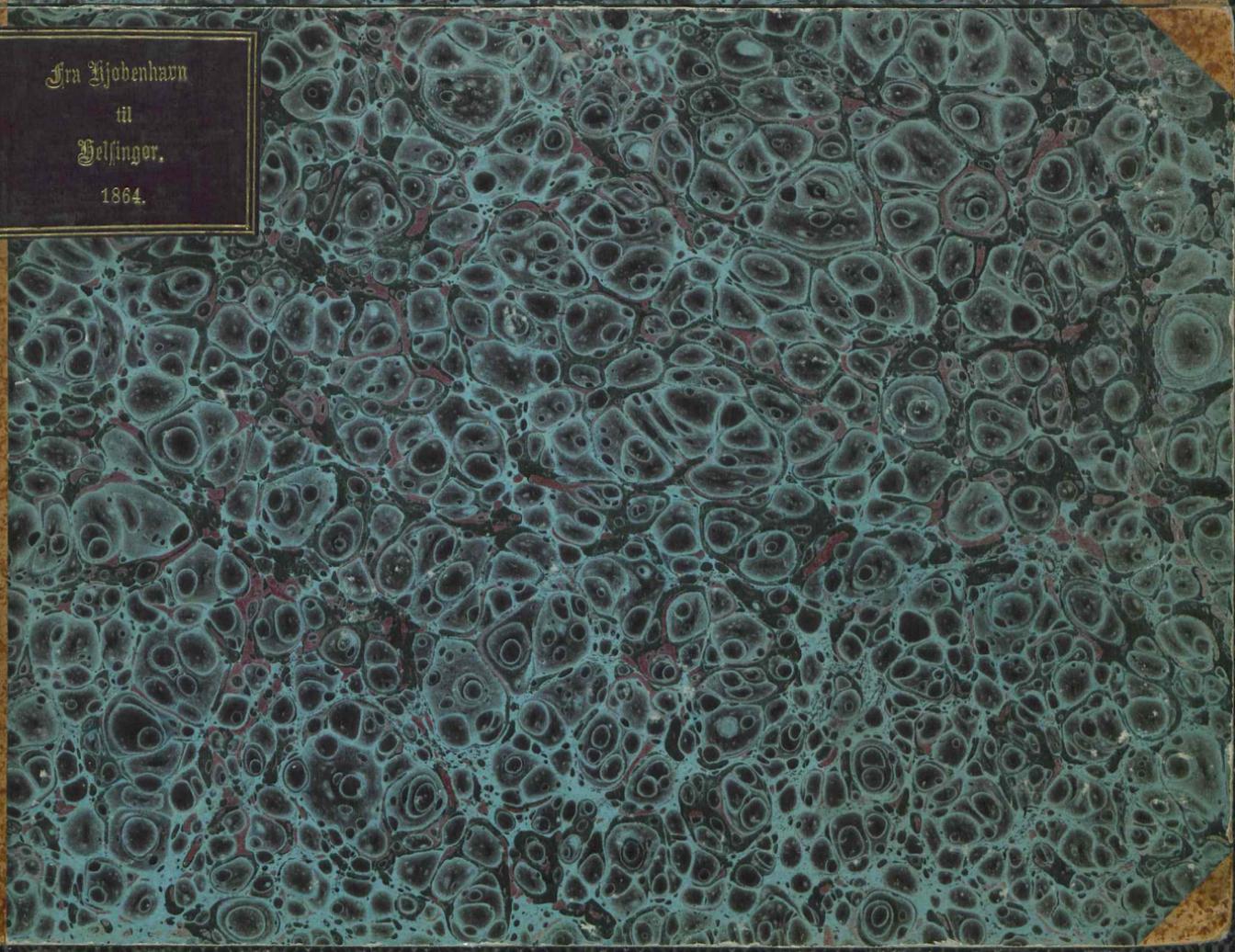

Fra Hjøbenhavn

til

Helsingør.

1864.

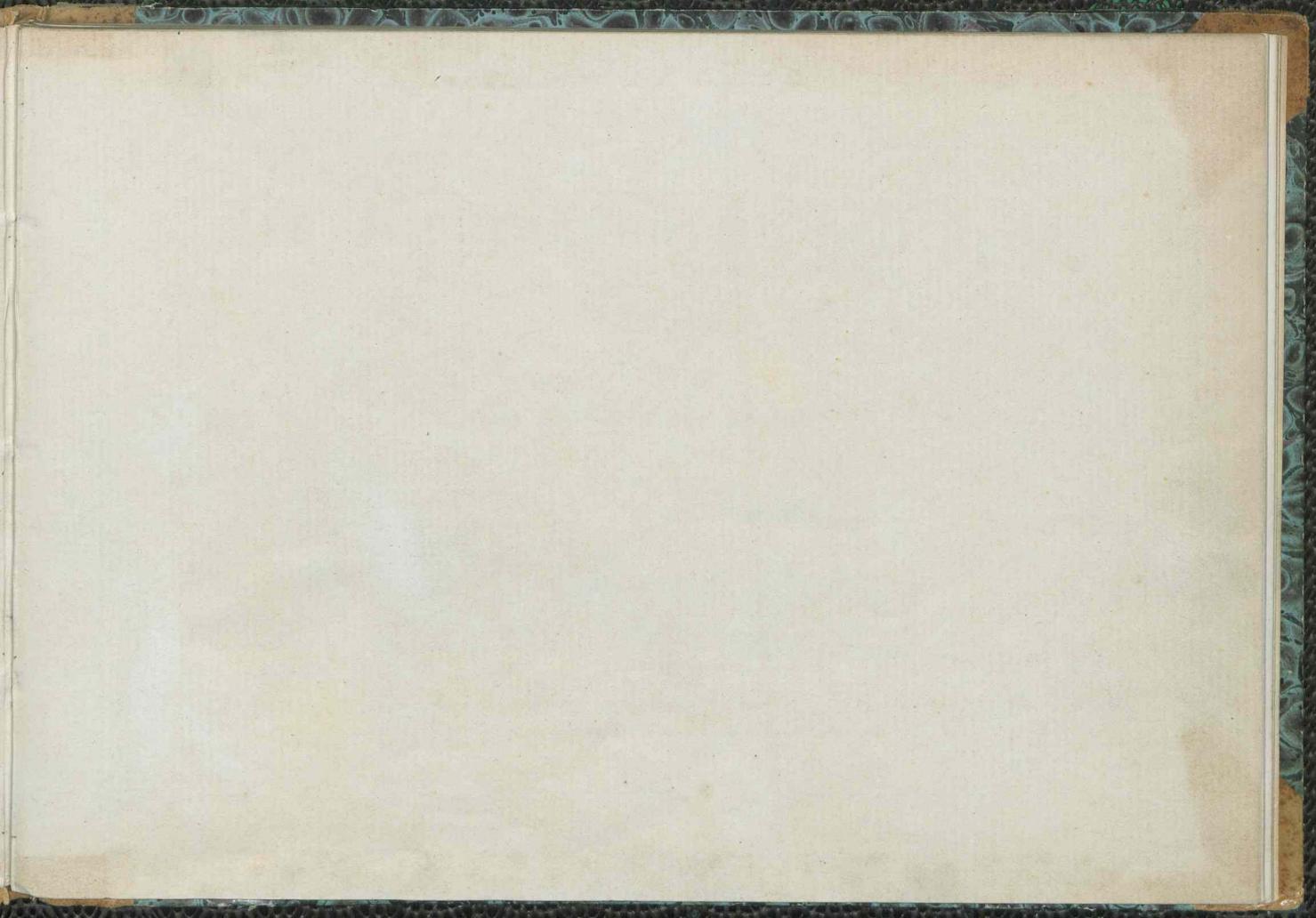
321 - 66 - 4

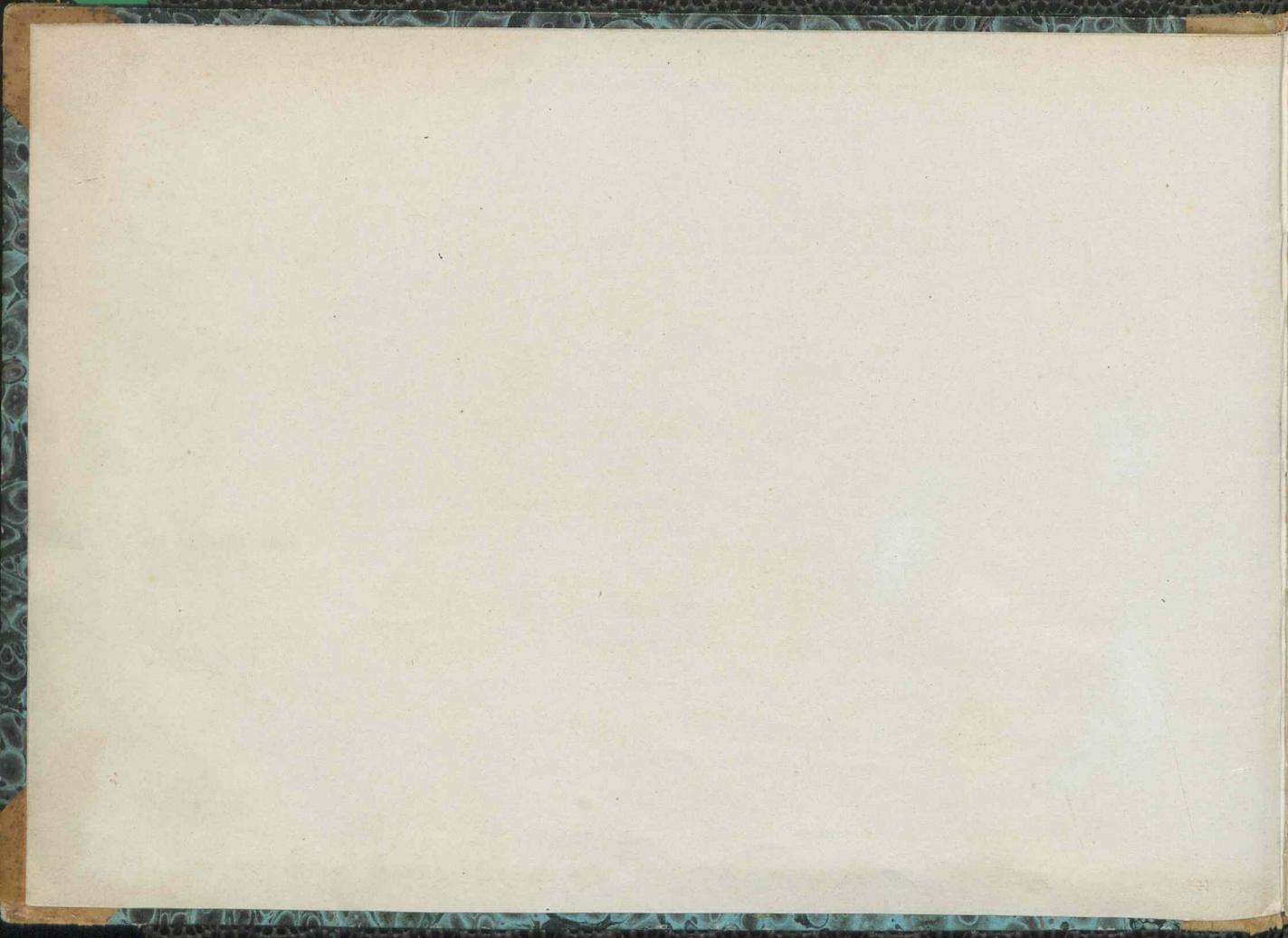
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022080009

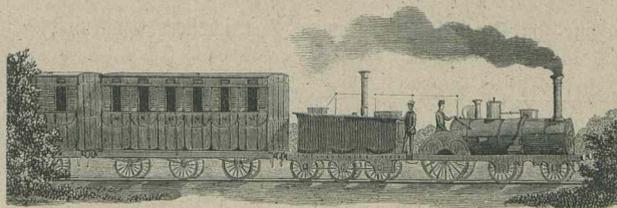

Fra Kjøbenhavn til Helsingør.

En Veileder

paa

Den Nordsjællandske Jernbane.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

G. E. C. Gad. Gyldenallske Boghandel. C. E. Rose & Delbanco.

Zhielss Bogtrykkeri.

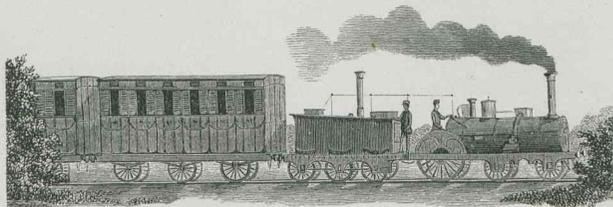
1864.

Fra Kjøbenhavn til Helsingør.

En Veileder

paa

Den Nordsjællandske Jernbane.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

(G. E. C. Gad. Gyldenbalske Boghandel. C. C. Rose & Melboure.)

Tielles Bogtrykkeri.

1864.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Indhold.

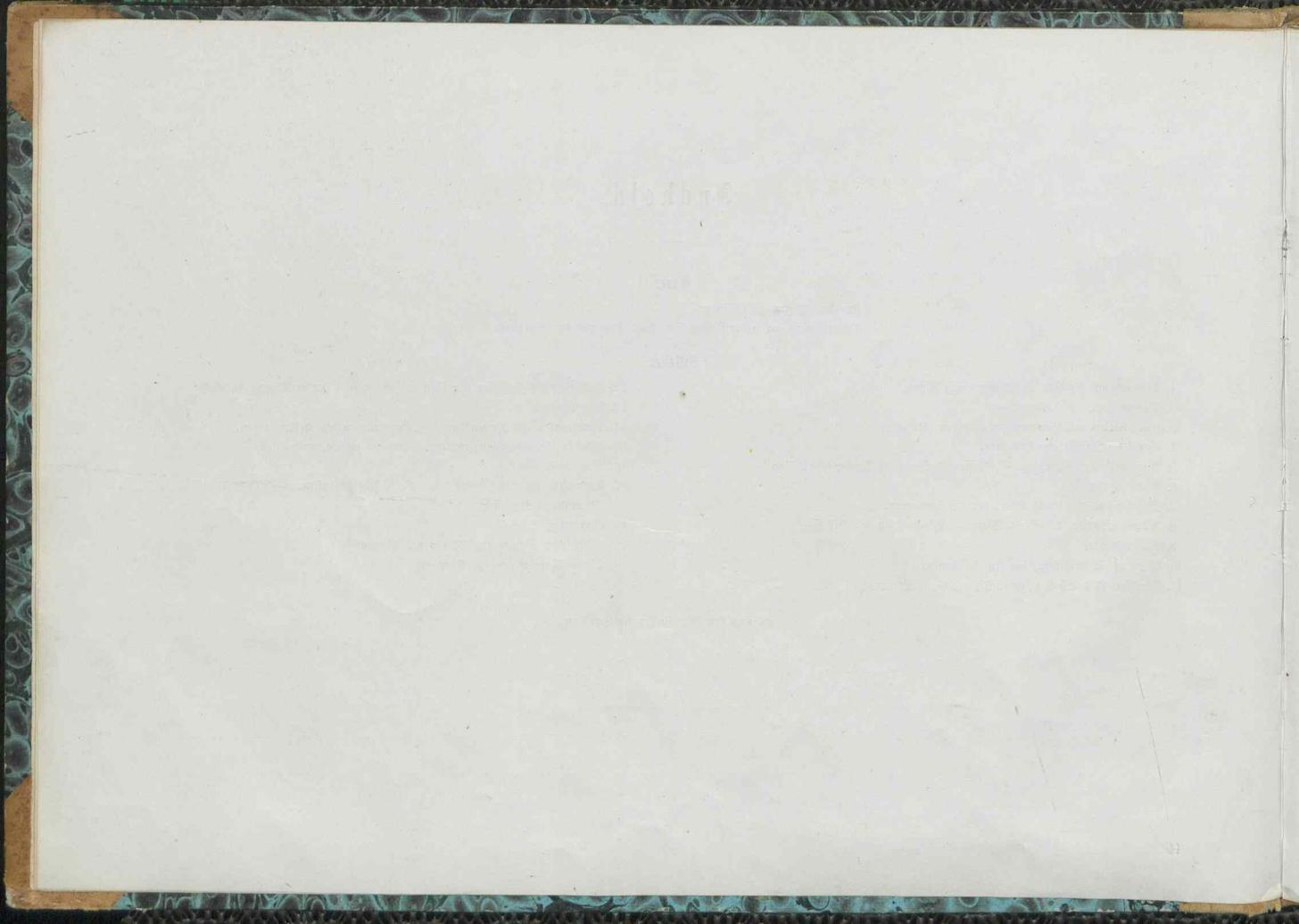
Text.

Fra Kjøbenhavn til Helsingør.
Kjøveplanerne for de forskjellige Tog samt Tarterne for Billetterne.

Billeder.

1. Kjøbenhavns Station for Klampenborg Banen.	12. Frederik VII's Pavillon paa Den ved Badstuen i Frederiksborgs Indelukke.
2. Banegaarden ved Klampenborg.	13. Frederiksborg.
3. Concertsalen paa Klampenborg Vandværk-Anstalt.	14. Banegaarden ved Frederiksborg. — Banegaarden ved Helsingør.
4. Capellet i Sagersborg Dyrehave.	15. Gurrefo, seet fra Veien mellem Gurrehus og Valdemarstund.
5. Banegaarden ved Lyngby. — Gjennemfaringen ved Frederiksdalsveien.	16. Marienlyst Sobad.
6. Parti af Lyngby.	17. Terrassen ved Marienlyst. — Ved Inlebakshusene. — Hamlets Grav i Marienlysts Slotshave.
7. Nyholte-Kro ved Geels Skov, seet fra Jernbanen.	18. Marienlyst Badehotel.
8. Nyholte-Station ved Geels Skov. — Banegaarden ved Hillerød.	19. Udsigt over Sundet fra Skoven ved Marienlyst.
9. Frederiksborg.	20. Tidlig Morgenstund ved Kronborg.
10. Parti af Frederiksborg, seet fra Jernbanen.	
11. Christian IV's Steen i Indelukket ved Frederiksborg.	

Kort over den Nordsjællandske Jernbane.

Fra Kjøbenhavn til Helsingør.

Det er ikke nogen let Sag at skaffe en Jernbanestation en smut Veliggenhed, naar man er henvist til at anlægge den lige i Udkanten af en stor By. Imidlertid er denne Opgave løst meget tilfredsstillende her ved Kjøbenhavn, idet man til Banegaarden har fundet en Plads lige inde under Bøstervold, hvor man altsaa kan byde de Rejsende en behagelig Spadseretour ad den smukke Boldpromenade med dens forskellige Udsigter, snart over det bakkede Terrain med de grønne Træer, snart over de tærbaggede Gader, som flyde op rundt om Byen. Byens første Stykke — selv om det end ikke med Rette kan kaldes smukt — er dog i høj Grad karakteristisk ved sin Afvejsling af rolig Landlighed og travlt Byliv. Naar man er passeret over St. Jørgensøjs og iler forbi Lade-gaarden, som nu efter mangehaande Omvælinger er Kjøbenhavns Tvangsarbejdsanstalt, fører Banen igjennem et smukt, landligt Terrain med Villæer og grønne Enge; saae man ikke Byens Taarne paa den ene Side, vilde man ikke troe, at man var saa nær ved Landets Hjerte. Men kort efter forandres Omgivelse; man befinder sig nærved de Dødes Have, den stadig vorgende Assistent-Kirkegaard, som med høert Aar fører en Agers Brede til sit Omraade, truer med at lægge Beslag paa hele Byens Kærhed, og som tager fra de Levende for at give til de Døde. Over og Ugteveien løbe Skinnerne, og de Rejsende med de tidlige Morgentog kunne see de lange Rækker af Bøndervogne, som fra Landet føre de daglige Livsformøndenheder ind til Hovedstadens mange Munde. Det er den sidste Hilsen, man sender til Kjøbenhavn, nu gaar Toget rask hen igjennem frodige Marker, med Udsigt over Stranden, til Høllerrup Station.

Lad os staae ud ved Høllerrup, her er kun nogle Minuters Gang ned til Strandveien, og vi bør dog see ud over det blaae Sund; langs det smukke Landstet Høllerrups fluggesulde Park vandre vi ned til Strandveien, ja, her er juft ikke meget at see, nu her er mennesketomt og Solvarmen trækker En, men Søndagsten, naar Maanen skinner ned over det blante Sund, naar Kildevognene i lange Rader jage hinanden forbi, naar Folk i Tusindvis drage ind fra Stoven med den friske Kuldegren i Hatten og Bøgegrenen i Haanden, og hyge ret af Hjertens Hyst — da er her et andet Liv; i et saadant Dieblit skal man see Strandveien for at fatte, hvormeget

den er for Hovedstaden. Netop her ved Høllerrup er det sædvanlige Holdepunkt, thi her, lige ved Hjørnet af Veien, ligger det gamle Skuefester, hvor de jevne Kjøbenhavnere ufravigeligt skulle hvile nogle Minuter og fylle Støvet ned med et Kruus „Dl med en Bånd i“.

Fra Høllerrup til Charlottenlund er kun en lille Station; paa Jernbanen er den gjort i et Par Minuter, men den fører parallelt med Strandveien, og medens man i det Fjerne skimter Vandet, seer man til Høire Bagsiden af de smukke Landsteder, som ere stude op langs Strandveien; til Venstre ligger i Stoven vor Konges Sommerresidents, det yndige Bernstorff Slot med sine høide Mure i en mørkegrøn Udsatning. Efter her maae vi ud, for i den friske Morgen at gøre Touren igjennem den smukke Charlottenlund Skov, ned forbi Slottet til Pavillonen Over Stalden, den gemtligge Restauration i Stovens Udkant. Vi gaar tilbage imellem de gamle knoede Ege, gøre et Sving ind under Granerne og indsøge den friske Duft af Græsset paa den store Eng bag Ørøndals Skovloberhus.

Det næste Tog fører os til Klampenborg Stationen; man vender at flyde lige ind i Dyrehaven, men Locomotivet stander udenfor den store Port. To Minuters Vandring, og man faaer midt inde under de løvrige Kroner i Dyrehaven, Kjøbenhavns Stothed: Charlottenlund hedder i daglig Tale aldrig andet end „Stoven“, Dyrehaven faaer derimod altid sit rette Navn, man føler, at den ikke kan lade sig nøie med noget Fællesnavn. Her tilhøre fører Veien op til Klampenborg („Anstalten“, som den hedder i daglig Tale) og til Bellevue; „Langelinie“ langs Bådeanstaltens Terrain med Udsigten over Sundet er livlig og smukt, og Spadseretourene i det Indre af Parken, som omgiver Cottagerne, ere saa fluggesulde og afvejlende, at enhver Fremmed vil fortryde, ikke at have doeleet der en Time tid; de Danske gaae den aldrig forbi. Tilvenstre fører Veien over Fortunbakkerne op til Fortunen forbi Dyrehavsbakken, Kirken Pils Kilde og Ulvebakkerne. Der er mange smukke Udsigter i Dyrehaven, men de ypperste og de lettest tilgængelige finder man paa Veien til Fortunen; hver Gang man siger op ad en ny Bakke, er man vis paa, naar man vender sig om, at see et nyt overraskende Billede, og ved Fortunen selv, det gamle Traktørsted i

Stovens Ubfant, samle de sig i Udsigterne ned over Veien til Sundet, igjennem Udsfæringen til Eremitagen, det lille elegante Jagtslot, der som en mægtig Grille, et af Morgans Billeder, er henfæstet paa Toppen af den udstrakte Lette, som indtager hele den midterste Deel af Dyrehavens, og til Bernstorffs, Emmelunds Skov og Ødrups Krat, hvorover Kjøbenhavns Taarne og Christiansborgs blanke Tag straalte i det Fjerne.

Men alt Dette var kun en Affisker, som en Sidebane fra den egentlige Wei. Vi vandte tilbage til Klampenborg, vi see nu Lyshedet Christiansholm, som ligger saa kølet ovenfor Stationen, og nu gaar det stumende og pustende atter tilbage til Hellerup, hvor Helsingørskøtoget netop venter os. Kløst gaar det nu ad den næste forkte Station til Gjentofte, den venlige lille By, halvt Bondeby, halvt Villaparti, som spiller sig i Gjentofte Sø, medens dens smukke røde Landsbykirke, hvis Taarn vi allerede have seet oppe fra Fortunen, bringer os den første Hilsen fra de landlige Egne; thi til det ægte sjællandske Landskab hører den lille røde Kirke med Taarnet i den vestre Ende og Stortorreden paa Gørgavlen. I Gjentofte er der ingen Grund til at faa af, vi fjøre videre, fare forbi den lange, rønde Jægersborg Allé, hvis Begyndelse vi påserede, da vi traante ud af Coupéen ved Charlottenlund, og Locomotivet fører os nu til Lyngby, Kongens Lyngby, som det kaldes for at skjelne det fra alle de mange andre Landsbyer af samme Navn. Tæt ved Lyngby Sø gjøre vi Heldt, og vi ere nu midt i en af de yndelige Egne i Kjøbenhavns Nærhed. Tilhøire ligger den lille Kistete, med sin Kirke oppe paa Bakken, og med Entfermingens Residens, Sorgenfri Slot, midt i den lille Stov. Dette er den kjøbenhavnske Middellandske egentlige Balsafsted, naar det ret gjælder at gjøre en lang Stovtour; det var Etik, dengang Christian den Tiende boede paa "Sorgenfryd", som Menigmand siger, og da her var Musik, Stads og Lyshighed hvor Helligasten, men Banen har heldt sig den Dag idag. En lille Spadseretour fører herfra forbi Brøde Klædefabrik over til Ørholm, en af de Drewnjenske Papirfabrikker, som ligger herrevende i en bakket, skovrig Egn, ved den lille Aa, som fører Jurefens Vand ud i Stranden. Man møder her ved Ørholm en Natur, der er saa ægte dansk i sine store Former og dog saa underlig fremmed, saa vild og norst i sine Detailler, med de dybe Haulsoie og de steile, ubefigelige Stræuter, at den vel er et Besøg værd.

For den anden Ende af Lyngby Sø, høit over den grønne frodige Mose, hvortil Søen i Aarens Lob her er forandret, haver sig et stort, høit Landsted, som ganske imponerende afflutter Udsigten. Det er det nye Frederiksdal; til Gamle Frederiksdal fører en landlig lille Sti, Prindsesjensien, langs den høire Bred af Søen. Ved den smukke lille Eiendom Hummeltofte dreier Stien ind i Stoven, og, tværs igjennem denne, gaar man til den Schulinke Familieeiendom, Frederiksdals Slot, der ligger høit og venligt liggerover de steile Jægerbakker, de kjøbenhavnske Skolebrennes Indlingskjæver, den bedste Tummelplads til at lege Kjøvere. Herfra seer man ud over den

store, speiblanke Jurefens med de steile, paa denne Side tæt skovbevorne, paa den anden Side agerklædte Stræuter. Vi kunne ikke følge Digterens Tilraad: „Glyd, Eng, flyd over Jurefens Bøve“, vi lade os nøie med at vandre forbi Borgvolden af det gamle Hjørholm Slot, som en næsten isvørløst forjævnede Ruin, som kun kjendes paa Temterne ved Søens Bred, vi sende en Hilsen over til det statelige Dronninggaard paa den anden Side af Søen og følge Stien ind i Stoven, i den frodige unge Vægeflod med de mangfoldige Udsigter over Vandet. Den første Sti, der dreier af tilvenstre, fører os op til Veien imellem Koberdammen, syv delige smaa Andser midt i Tjuningen af Stoven, men nu vigtig nok mere Eng og Mose end Sø. Den sidste af dem er Baggrødt Sø, der sidder umiddelbart op til Lyngby Sø; den er paa denne Side trængt med en Række Landsteder, det saakaldte nye Frederiksdal, hvoriblandt vi fremhæve Sophienholm, engang Digterinden Friederike Bruns gæstfrie Sommerhjem og som saadant Samlingssted for Alt hvad der i Aarhundredets første Decennier var af Andrigt og Elegant i Danmark.

Atter stinger Dampviben igjennem Luften, og fra Lyngby gaar det videre til Stationen ved Geels Skov, ved Nyholte Kro — som den yngre Slægt træfast kalder den, i ærefærdende Erindring om det gode Froskøfber, som her i Mands Minde vintede den trætte Reizente, der ingen bedre Anvendelse havde før Frederiksdals-Tilgængens halve Times Opbold — ved Kongens Dom, som de Gamle endnu kalde den i Glæde over Bommen her, som minder dem om, at de endnu ere i Kjøbenhavns Amt, det eneste, hvor Veiene endnu ikke ere frie for Alle. Her i Nyholte Kro er man kun nogle Skridt fra et andet af de delige Partier i Hovedstadens Nærhed, Søllerød. Igjennem Præstestoven fører en buget Sti lige til den lille Landsby, som ligger marerist paa Toppen af en Bakke, ved hvis Fod Søllerød Sø giver Landskabet en ny, smilende Ynde, medens Kirken paa Bakfens høieste Punkt næsten støtter sig imod Himmelen og smiler ned til den lave Landsby Øverød, paa den anden Side af Søen, hvor Peter Frederik Suhm havde sit Tusculum. En her i Egnen udbet Balsaf gaar forbi den saakaldte stille Sø til Sandbjerg, der ligger i Ufkonten af Ruderbøgen med en udstrakt Udsigt over Stranden. Lsgaa Geels Skov har smukke Spadseretourer, men uden Udsigt; lige ved Nyholte Kro ligger en lille Skov, som, Gud naar vide af hvilken Grund, har faaet det mærkværdige Navn Reensforkeert, men ved den er der Intet at see.

Fra Stationen ved Nyholte fører man forbi de smukke Eiendomme Dronninggaard og Frederikslund, forbi den lille Sjæl Sø, til Birkerød. Den, der har Sands for vore historiske Minder, vil vel her dvæle i Kirken ved de Kænker, hvori Mester Henrik Werner blev sluttet af Sveskerne, da han i 1658 med Steenvintet og Rosigaard havde søgt at fremme Fædrelandets Sag paa Kjendens Befølsning; den, der foretrakker Naturen, kan drage tilvenstre, til det smukke skovrige Farum, som ligger ved Bredden af Farum

Sø, tæt ved det Sted, hvor dennes Bænde blandede sig med Jurefsøens, eller tilhøre, til Ruderhegn, en hyppig og frodig Skov, hvorigjennem Landeveien snør sig til Hirschholm. Men vil man besøge selve Hirschholm, skal man kjøre dertil fra Ny Holte, for med friske kræfter at kunne glæde sig ved Vandringen i Slotshaven, det Sted, hvor Sophie Magbalenas overdaadige Pallads engang stod. Fra Hirschholm gaar en Skovsti ned til Kungsted, til Smalbs Grav med den ustrakte Udsigt over Sundet op til Kronborg og ned til Kjøbenhavn, over til nogle, sandede Høeen, til Ruinerne af Uranienborg, hvor Tycho stod i Maanens Lue, til den lille smukke Ø, engang saa nendelig rig og nu saa nendelig fattig.

Den næste Station er Hillerød, hvor der ingen Markværdigheder findes og som vilde forbi for desto hurtigere at naae det første store Maal, Frederiksborg. Hillerød Station fordrer Tid, thi her maa dvæles længe, først ved det mægtige, nu gjenopreiste Slot, Frederiksborg, med dets ligesaa florerede som pragtfuldt udhindre Kirke, ved Jægerbakkens med dens enestaaende Udsigt over Søen til Slottet og ved Møllen, Erlandsens Mølle, paa Sandebakken, hvorfra man overjer hele det nordøstlige Sjælland; ved Andeluffet, med dets delige Spadseretourer under de tusindaarige Ege og de kraftige danske Bøge; ved Badstuen, den lille Miniaturudgave af Slottet; ved Frederik den Syvendes Pavillon paa Den i den lille Sø i Præstevangen og ved Christen den Fjerdes Steen i Andeluffet, Mindet om en hunsigt Strid, Stenen, som Traditionen har givet en saa smut Betydning. Man kan gaar her i Timer, i Dage uden at blive træt, saa Meget er her at see, og Alt er forfjelligt, om end den samme Tone klinger igjennem Alt, den smukke, hjemlige danske Charakter. Penen kan ikke sildre hvad her er for Diet, det maa sees og føles.

Man forlode vi for et Dieblit Jernbanen, thi det næste Stykke indtil Frederiksborg Station er altfor smukt til at man skal fare det forbi med Damp, tilmæd paa Brangen. Veien fra Frederiksborg til Frederiksborg gaar naasbrudt igjennem Skov, og langs Kjøreevnen snør sig en Sti, snart paa den ene, snart paa den anden Side af den. Her berover man Udfanthen af den alvorlige, tætte Grib Skov, en milelang Skovfæstning, som stöder lige til Erom Sø; men vi tør ikke vove os derind, thi Skovens Tilloftelser ere saa mægtige, at vi maaske aldrig kom ud igjen, hengave vi os først til den Ynde, som Skovens smøthed og uforstyrret Ro byde. Kun to Punkter her i Nærheden tør vi vel vove at besøge, den lille Grib Sø, en af disse vidunderlige, rolige, fortryllende Skovdamme, som Maleren Skovgaard pleier at give os dem, skuldt tæt inde imellem Træerne, saa at man først seer dens dybe Vand i det Dieblit, man træder hen til den. Det andet er Fruebjerg, en høi Skovbakke, tæt bevokset med Træer, saa at kun dens øverste Spidse er fri; man seer herfra, over de subvorne Bøges Toppe, ud over en stor Strækning, som begrændses af den slæbe, gule Arresø, bag hvilken Frederiksværks stovklædte Væker taarne sig i Horisonten. — Forbi Dørførerbølgien

Egelund, ved hvilken den forrige Dørførster har anlagt en Række nydelige Spadserengange i Skoven, og hvor man første Gang nyder Udsigten over Erom Sø, bag hvilken man i klart Veir seer Kullen høine sig, gaar Veien videre igjennem Sørup Hegn til Frederiksborg. Landfædet faaer her langs Veien en søregen Skjønhed ved de imaa Grupper af gamle Bøge, som ligge rundt om paa de kornbevogne Marker, en sørlig Gjenstand for Bondernes Uvillie og vel af og til ogsaa for deres Stiertræbøster, naar de pløje Træerne saa nær, at de tage Stæde, uden at Forsætten kan ramme dem derfor; thi Jorden er Bondens, men Træerne ere Statens. Er denne Skjønhed end mindre ønskelig af oekonomiske Grunde, bør man glæde sig over den æsthetiske Side af Sagen og erindre, at Verden ikke altid kan indrettes bondevenligt.

Stationen i Frederiksborg ligger paa et saadant Sted, at den Reisende fra den slet ikke faaer noget ordentligt Blit paa Byen; naar man derimod kommer fra Frederiksborgveien og dreier om Hjørnet ved Birkeommerens elegante Villa nova, føres man fra den rette Side ind i den ventlige Flække. Lige for Enden af den lange Gade hæver sig det hvide lille Sommerflot med sine vidtloftige Sidebygninger og den smukke, ottekantede Slotsgaard; til begge Sider strække sig hjempehøie Lindalleer, som begrændse den florerede Slotshave. Haven selv bør Ingen lade ubesøgt, thi den har en Rigdom af smukke Steder; Nothes Kunst har vidst paa een Gang at bevare de ærverdige Alleer og dog at slæbe et frit, uindigt Parkanlæg. Gaaffe forunderligt tage de mange, som oftest daarlige Billedbuggerarbejder sig ud, men Normandsdalen, Marmorhaven, Sultenes Allee og den smukke Gang langs Bredden af Erom Sø søge deres Lige i vore offentlige Anlæg. Her er nydelige Sidssteder, der ere som skabte til at brømme over Carl Bernshards „Gamle Minder“ eller „De to Venner“.

Fra Skipperhuset nedenfor Slotshaven kommer man i Baad over til Nøddebo med den lille Skov og den gamle Kirke, der skal have faaet endnu for Synsfloden, til Kongens Bøge, en Pavillon i Ufkanthen af Grib Skov, hvorfra Veien fører til den pragtlig beliggende Skovridgergaard Skovryd, eller over til Erom ved Søens nordlige Ende, hvor man endnu paa Amfioen kan høre Sagnet om Broder Rus og se Ruinerne af, eller rettere Minderne om det gamle Kloster. Ved den høylige Ende af Søen ligger en lille By, som enhver Humsnøder bør besøge, det er Sørup, et af Centralpunkterne for Vastes og Vægtvirksomheden i Kjøbenhavns Omegn. Naar man i den stille Sommeraften sidder paa Kongebroen i Slotshaven og lytter til Kirkeklokkens Aftenfang fra Nøddebo eller til Heibergs „Barcarole“, der toner ind fra Søen, blander der sig imellem disse idylliske Toner en eiendommelig Lyd af hurtigt gjentagne Slag. Man gjætter og gjætter — forsiges; først naar man har været nede i Sørup og seet Bondetønerne staa ude i Vandet med det kinnende Linned foran sig, veed man, at det er Lyden af Vanketræerne.

Har man en Aften tilovers i Fredensborg, er den godt anvendt paa en Spadferetour til Grønholt. Igjennem frodige Marker, langs med den rigeste Nøddehække gaar Veien derud, det sidste Stykke igjennem Grønholt Hegn, en lille Grønkvod med blødt Møs paa Bæjkrænterne og med frisk duftende Ho den hele Sommer igjennem. I det Dieblis, man træder ud af Stoven, har man en stor Slette foran sig, hvor den hyggelige Kirke danner Centrum i et rigt sjaallandsk Landskab, medens Solen i sin Nedgang kaster de gløbende Straaler ned over Kantan af Frederiksberg Dyrehave.

Har man set sig rigtigst om i Fredensborg, saa har man Lov til at dvæle i Erindringer paa Torven til den næste Station, Dvøstgaard; thi Veien byder ikke meget Lyt for Diet. Man kommer forbi Danstrup Hegn, hvor der ved en lille Mosejdam er reist en Mindesten for Hans Kofsgaard, som her i Svedstrikken 1658 druknede sin Hest, for at det stulde see ud, som om han selv var kommen af Dage, medens han istedet derfor drog videre og benyttede sin Indbydelse i Fædrelandets Tjeneste. Hans Gaard, Krogerup, ligger ved Humlebølsbugten, kun et kort Stykke fra Dvøstgaard; dens Omgivelser fortjene i enhver Henseende det Ry, der herhjemme gaer af Humlebølsbugten, og baade i Stoven ved Herregaarden og i Udsigterne fra de høie Bakker, som danne Kysten, er der en Righed af Skjønhed. Paa den anden Side af Stationen ligger det yndige Gurre, Balmemars og Loves Gurre. Man vandrer dertil igjennem en tæt ung Bøgeskov, hvor den ene smalle Stovvei krydser den anden og sætter den ikke noie localiserede Fremmede i betydelig Fare for at komme paa Vilspor, saa meget mere, som Stoven overalt er saa tæt, at der ikke er Tale om nogen Udsigt. Har man været saa heldig at følge den rette Vej, kommer man snart ud af Stoven, og seer da — naar man har passeret Gjørligveirgaarden Marianelund — Titjød Kirke høre sig til venstre, medens en lille Stov dækker Udsigten fremad og navnlig skjuler Gurre Sø. Nainen er interessant nok som Vidne om vore Forsædres Nøjsomhed hvad Pladsen angik, og, tæt begroet som den er, med Bøbbend og Hylde-træer, har den Giendommelighed nok til at sætte Phantasien i Bevægelse. Men har man Heibergs „Ejvsfoverbag“ i Lemmen, bør man forlade Nainen og søge ned til den lille Bønt i Stoven lige ved Gurre Sø, og der forbyde sig i den dobbelte Nydelse; Naturen og de uendelige fredelige Omgivelser tillade en ganske anden æstetisk Nydelse end Stenene af det gamle Slot, hvor man balancerer om med stadig Frygt for at finde sin Grav i Demetaaruet, medens Smedens Hammer slaar sin profaane Melodi. Har man en demrende Sommeraften efter en solvarm Dag, naar Søen og Eugene dampe, naar man troer, at see Elverigerne høre sig af Græsset og slynge deres Gevanbler om den fangne Kilder, sidet drømmende ved Gurre Sø, saa forstaaer man Sagnet om den troldeomkræftige King, som sønglede Balmemars Hjerte til Stedet. „Huser Du Gurre?“ vil det altid lyde for En i Svalernes Kvint.

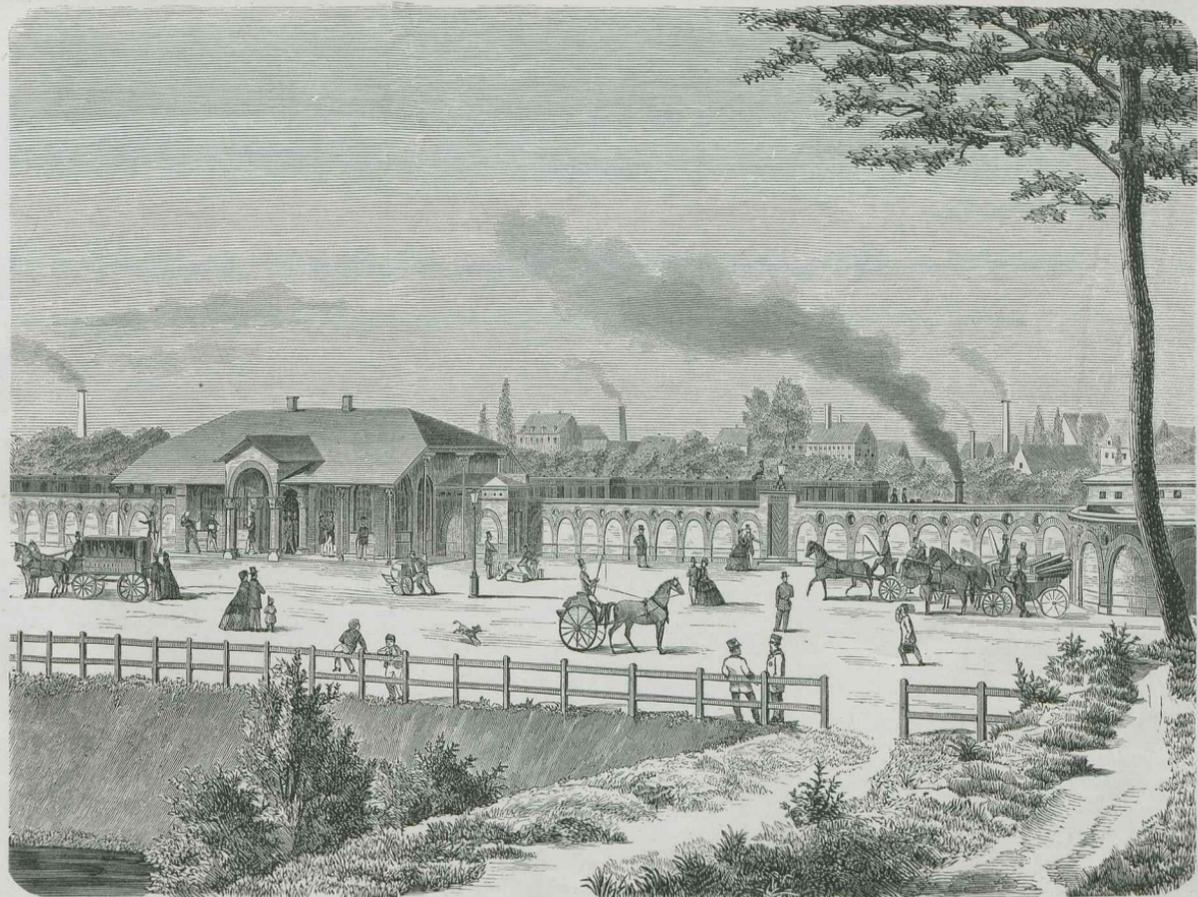
Nu forlade vi den sidste af Mellemstationerne for at søge til Helsingør, til Sundets Høgle, det gamle Kronborg. Skinneveien, som ellers er holdt

saa lige som muligt, gjør paa dette Stykke et betydeligt Sving, idet den nord for den lille Stov Egebølsvang, Helsingørernes Dyrehave, ved Sneffersteen (for Kjøbenhavnste Dren vedbesjefnet af det friisende Raab med store levende Sneffersteens Torst!) træder ud til Sundet og følger dette parallelt med Strandveien. Helsingør ligger, som næsten alle vore Kjøbstæder, overordentlig smukt, og netop fra Zernbanen, hvor man fra Høiden seer ned paa Byen, tager den sig henrivende ud med Sundet, Seilerne, det kraftige Kronborg og i Baggrunden den svenske Kyst med Skullen.

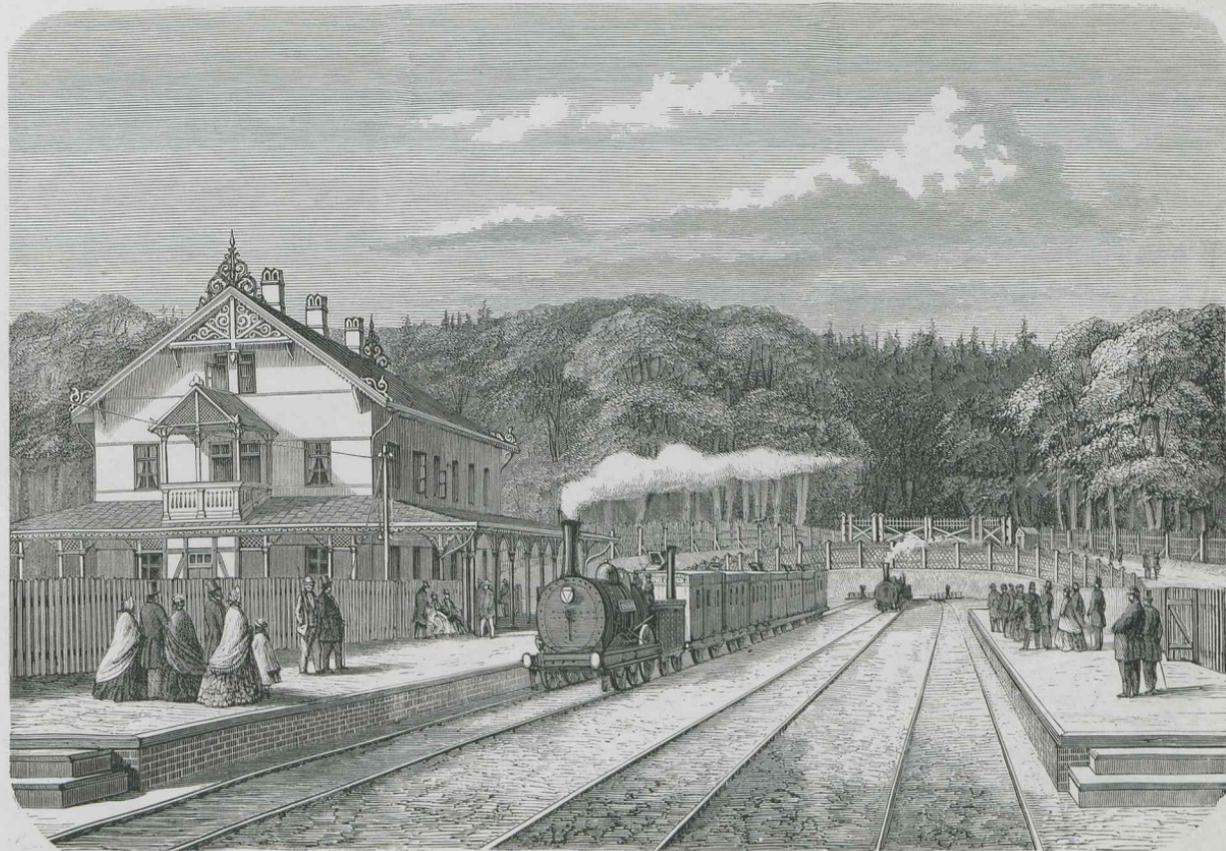
Det første, man har at gjøre i Helsingør, er at vandre ud til Marienlyst og spise en god (den er virkelig god) Krostoft hos Briggis. Her er da Hof for Diet, deels Badegjæster, deels Udsigter, til at tilbringe en smuk Timestid; Hamlets Grav maa man ikke glemme at see, thi den er Stedets mest navnkundige Udmærkelse, og om Vgtheden er der ikke Stygge af Tvivl. Man er nu isærd med at konstruere Opheias og Horatio's Grave, saa at alle de helsingørste Dampskibe nu ere sikrede Begravelser. Af mere Betydning end Hamlet er en anden Celebritet, Holger Danske, der sidder i Kassematterne under Flagbatteriet og lytter efter Krigslurens Tone: naar den lyder, rejser han sig til Fædrelandets Forvar.

Dog Spøg tilfide, der er endnu meget at gjøre og meget at see ved Helsingør: man maa ikke træde Talemaaten, der har døbt et lille Sted tæt nord for Slotsparken „Verdens Ende“; nærtimod, her begynder en ny Verden. Støvet og sandig joner Veien sig fra Marienlyst op ad den ene Bønde efter den anden; ved Inlebetshusene intaaerter man igjen den friske Søluft, og i Hellebæl, der ligger ved Sundet, har man endnu de delige sjællandske Bøgesove med de klare smaa Søer, medens man jensvids med dem hører Hammerlagene fra den Edimellemannste Gøvarfabrik, Hammermøllen. Men nord for Hellebæl serandrer Naturen sig, man finder en Egn, som stadig kæmper med de voldsomme Storme, der pibe Sandet og det salte Vand op over Kysten og tue Træerne i Epværten. Høiere og høiere taarne Kyststræer sig imod Himmelen, som søgte de Bøstytelse for Havets Vølvsjombed; Alting er nøgent, bart og forpistet. Dvøstbøi har endnu nogen Friskhed tilbage, men kommer man længere op, ved Raktebøved Byr, hvor Inspectorens Have er en Dase i Ørienen, eller til Gilleleie, saa er kun Vinden og Vandet friskt og livligt. Naturen selv er fattig og forkrøbet; Rhyefand og Marehalm kjede Diet, og man længes tilbage til de grønne Stove.

Man længes tilbage, man vender tilbage. Er Iden Ens egen, saa under man sig den Nydelse at reise hjem med Dampskibet og see Sjælland fra den Side, hvor man har det sjønneste og høidigste Indtryk, netop forbi Alting samler sig for Diet i store Murids, uden at løse sig op i enkelte Partier. Det forstaaer sig, det bliver ikke en Zernbanereise; men vi have jo ogsaa kun lovet at være en Reileder paa Zernbanen fra Kjøbenhavn til Helsingør — og ikke omvendt.

Kjøbenhavn Station for Klampenborg Banen.

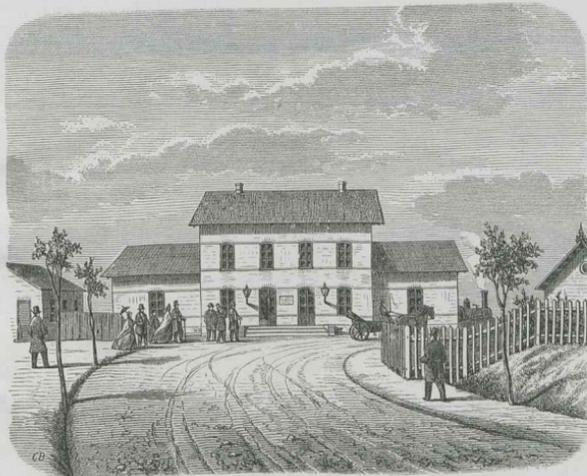
Banegaarden ved Klampenborg.

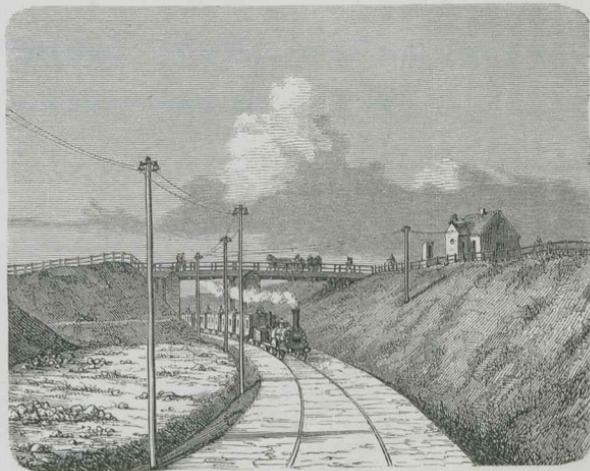
Concertsalen paa Klampenborg Vandneur-Ansalt.

Capellet i Jagersborg Dyrehave.

Sanegaarden ved Kyngby.

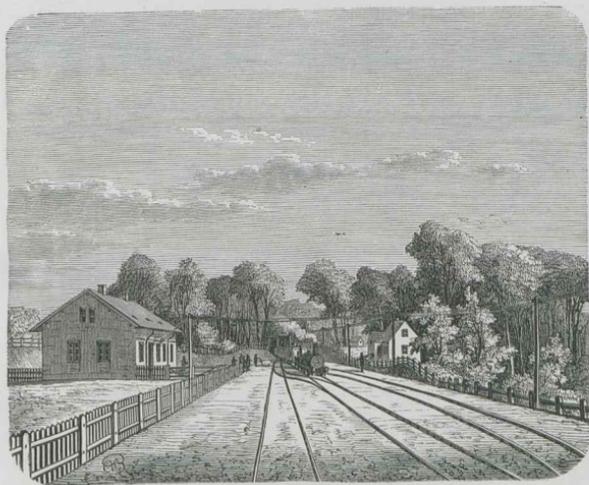
Gennefsheringen ved Frederiksdalsveien.

Parti of Loughb.

Ångolte-Kro ved Geels Skov, set fra Jernbanen.

Andholte-Station ved Geels Skov.

Banegaarden ved Hillerød.

Frederiksborg.

Parti af Frederiksborg set fra Jernbanen.

Christian IV's Siren i Ameluhuset ved Fredriksborg.

Frederik VII's Pavillon paa Øen ved Badstuen i Frederiksborgs Indelukke.

Fredensborg.

Banegaarden ved Fredensborg.

Banegaarden ved Helsingør.

Gurrefsø, set fra Veien mellem Gurrehus og Vaidemarslund.

Marienthal Sobad.

Terrassen ved Marienlyst.

Ved Inlebskshuse.

Hamiets Grav i Marienlysts Slotshave.

Marienlyst Badhotel.

Udsigt over Sundet fra Skoven ved Marienlyst.

Ædlig Morgensund ved Kronborg.

Tæst for Abonnementsbilletter paa den nordsjællandske Jernbane.

Milit:	For 1 Maaned.			For 2 Maaned.			For 3 Maaned.			For indtil 6 Maaned.			For indtil 9 Maaned.			For indtil 12 Maaned.			
	I.	II.	III.	I.	II.	III.	I.	II.	III.	I.	II.	III.	I.	II.	III.	I.	II.	III.	
	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β
1 a 1	8	6	4	14	10 48	7	20	15	10	30	22 48	15	40	30	20	50	37 48	25	
1 - 1 $\frac{1}{2}$	10	7 48	5	17 48	13	9	25	19	12 48	37 48	28	19	50	37 48	25	62 48	47	31	
2 - 2 $\frac{1}{2}$	12	9	6	21	16	10 48	30	22 48	15	45	34	22 48	60	45	30	75	56	37 48	
3 - 3 $\frac{1}{2}$	14	10 48	7	24 48	18 48	12	35	26	17 48	52 48	39	26	70	52 48	35	87 48	65 48	44	
4 - 4 $\frac{1}{2}$	16	12	8	28	21	14	40	30	20	60	45	30	80	60	40	100	75	50	
5 - 5 $\frac{1}{2}$	18	13 48	9	31 48	23 48	16	45	34	22 48	67 48	50 48	34	90	67 48	45	112 48	84	56	
6 og derover	20	15	10	35	26	17 48	50	37 48	25	75	56	37 48	100	75	50	125	94	62 48	

- Anmærkning**
1. Abonnementsbilletter udledes ifølge for bestemte navngivne Personer og maae ikke benyttes af Andre end dem, paa hvis Navn de lube, eller til Rejser imellem andre Stationer, end dem, for hvilke de ere udstedte.
 2. Den Rejsende skal have sin Billet med sig og forevise den for Selskabets Embedsmænd og Rejseante, saa ofte det fordrres. Efter Udsbet af den Tid, for hvilken Billetten er udstedt, skal den tilbageleveres til den Station, fra hvilken den er udleveret.
 3. Abonnementsbilletter give ikke Ret til fri Befordring af andet Rejsegods end det, som efter Jernbanens Befordringsreglement af den Rejsende selv tør medtages i Coacperne.
 4. Enhvert Brug af Abonnementsbilletterne paa en Maade, der strider imod ovenstaaende Bestemmelser, medfører Tab af de derved erobrede Rettigheder, uden at den erlagte Betaling gives tilbage.
 5. Til Børn under 12 Aar sælges Abonnementsbilletter for halv Pris.
 6. Paa den nordsjællandske Bane regnes ingen Afstand større end 6 Milit.

